

de senere §§ 134 eller 138 eller § 131, om Ræssmangel, komme til Anvendelse.

Uagtet den saakaldte simple ulovlige Sportulering, nemlig med den Paagjældendes Samtykke for en offentlig Forretning at tage en Betaling, som ikke tilkommer Embedsmanden, eller mere end der tilkommer ham, egentlig gaaer ind under den almindelige Bestemmelse i Udkastets § 112 om uberettiget Modtagelse af Gaver eller andre Fordele for Embedshandlinger, ligesom den kvalificerede eller svigagtig ulovlige Sportulering, hvor den ulovlige Betaling affordres Vedkommende, som om den efter Loven tilkom Embedsmanden (Spt. Regl. 22de Marts 1814 § 162 2det Stykke), gaaer ind under Udkastets § 133, — har man dog af practiske Hensyn, og da det ikke kan nægtes, at denne Forbrydelse, ulovlig Sportulering, er af en særegen Bestaafenhed, fundet det hensigtsmæssigt særligt at omhandle den, hvilket er skeet i Udkastets § 134. Ordene „mod bedre Vidende“ ere i denne indfødte for at antyde, at Straffebestemmelsen naturligtvis ikke kommer til Anvendelse, hvor den urigtige Sportulering er begrundet i en feilagtig Lovfortolkning i god Tro. Straffen er sat til Bøder ikke under 50 Rd. eller under skjærpænde Omstændigheder (fornemmelig vel altsaa naar den er af den ovenfor berørte, i Regl. 1814 § 162 2det Stykke ommeldte Art, eller i Gjen-tagelsestilsælde) Embedsfortabelse, hvilket i det Væsentlige svarer til de nugældende Regler, kun at Minimum er sat lidt høiere, idet Straffen for den simple ulovlige Sportulering første Gang begaaet nu er en Bøde fra 30 til 50 Rd., see Spt. Regl. 1814 § 162. Ligesom det iøvrigt følger af sig selv, at den, hvem en Betaling svigagtig er bleven affrævet, maa kunne fordrø det formeget Erlagte tilbage, saaledes vil Udkastets § 117 medføre, at Beløbet af de ulovlige Sportler, hvor Vedkommende har været enig med Embedsmanden om at erlægge dem, maa blive at tilkjende Statskassen og ikke, som i Regl. 1814 § 162 bestemt, Fatigvæsenet. — Reglementariske eller formelle Bestemmelser med Hensyn til Sportuleringen (t. Ex. Spt. Regl. 1814 § 160) høre ikke hjemme i Straffeloven, og det følger saaledes af sig selv, uden at det behøver udtrykkelig at

siges, at der med Hensyn til Tilfidsbetættelse eller Overtrædelse af de til Betryggelse for Gebyrers og andre Afgifters rigtige Beregning og Erlæggelse givne Forskrifter fremdeles bliver at forholde efter de derom gjældende særlige Lovbud.

Med Hensyn til Udkastets § 135 om Straffen for Postembedsmænd, der ulovlig aabne, tilintetgjøre eller underlaae Breve og Pakker, er det, som antydet ved Tilføiningen, en Forudsætning, at Handlingen ikke foretages for at tilvende sig Noget i tyvagtig eller bedragerisk Hensigt, i hvilket Tilfælde naturligvis andre og tildeels strengere Straffebestemmelser tillige vilde være at anvende, jfr. Udkastets § 225 Nr. 3 og § 254. Det kunde maafee synes, at Straffen i § 135 er for streng, idet den ubetinget er sat til Embedsfortabelse, foruden efter Omstændighederne tillige Forbringshunsarbejde, skjøndt der vel kan forekomme Tilfælde, hvor Grunden til, at en Postembedsmand har aabnet Breve eller Pakker, turde være af en temmelig undskyldelig Art, t. Ex. naar det er skeet af overdreven Nidkjærlighed for at faae opdaget en Forbrydelse eller at afværge en Ulykke, eller dog af en mindre strafværdig Art, t. Ex. naar det er en Pakke med angivet Indhold af Pynt eller deslige, der aabnes alene af Nysgjerrighed. Kommissionen har imidlertid anseet Brevhemmelighedens Ukrænkelighed for at være af saa stor Interesse, at der vel turde være Tøie til ganske i Almindelighed at bestemme, at den Postembedsmand, der forgriber sig paa den, bør fjernes fra en Stilling, hvor det i ganske særdeles Grad maa være en Pligt at respectere den.

Udkastets §§ 136—139 indeholde endelig nogle mere almindelige Bestemmelser angaaende Aabenbarelse af Embedshemmeligheder, Forleedelse af underordnede Embedsmænd til Embedsovertrædelser, Misbrug af Embedsstilling til at tilvende sig Fordeel eller til at krænke Privates eller det Offentliges Rettigheder udenfor de tidligere særligt omhandlede Tilfælde, og om Ulydighed i Embedsforhold. I alle disse Tilfælde kan Forbrydelsen være af saa forskjellig Bestaafenhed, uden at det dog er gjørligt at opstille almindelige Begrebsdistinctioner, at det er nødvendigt at give Straffebestemmelserne en